

Camellia

แพทย์
สาว
ชาวไร่

农
园医
锦

婉娜晴雨
เขียน

18

บทที่ 725 ผู้ตรวจการแคว้น

ศาลากระจกปูด้วยพรมเปอร์เซียล้ำค่า อีกทั้งรูปแบบภายในก็เหมือนกับหอไข่มุกซึ่งเป็นศาลาริมน้ำที่ผู้เย้ายวนชอบที่สุดในช่วงฤดูหนาวและฤดูร้อน เหลียงเจินรู้สึกประหลาดใจแล้วพูดว่า “แม่นางน้อยเจ้าคะ พอเข้ามาที่นี่ก็เหมือนกลับไปศาลาไข่มุกของเราเลยเจ้าคะ!”

หลังจากพูดอย่างได้ใจ “แน่นอน สิ่งของเล็กๆ น้อยๆ และของตกแต่งที่นี่ แม่ทัพของเราเป็นคนจัดเอง ท่านแม่ทัพบอกว่าอยากให้แม่นางน้อยอยู่ที่นี่เหมือนกับอยู่บ้านของตัวเอง จริงสิ ท่านดูนาฬิกาแขวนนี้สิ ช่างงดงามอะไรเช่นนี้ ด้านบนคือเด็กผมทองเปลือยกัน ท่านแม่ทัพบอกว่าเป็นนางฟ้า ถ้าแม่นางไม่ชอบก็เปลี่ยนเป็นอย่างอื่นได้”

“ไม่ต้องเปลี่ยน แบบนี้ก็ดีแล้ว!” ในเมื่อพี่เจินเลือกให้นางอย่างพิถีพิถัน และใช้เวลา รวมถึงแรงกายมากมาย นางจะไม่พอใจได้อย่างไร

ประตูกระจกบานเลื่อนเปิดอยู่ในเวลานี้ และสายลมอ่อนๆ พัดมาจากทะเลสาบ พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าส่องลงมาบนผิวทะเลสาบทำให้เกิดระลอกคลื่นสีส้มแดง ต้นหลิวริมทะเลสาบก็พัดผ่านผืนน้ำทำให้เกิดระลอกคลื่นเป็นวงกลม นกน้ำที่ไม่รู้จักชื่อตัวหนึ่งร่อนลงสระ ก่อนก้มหัวลงในทะเลสาบแล้วเหวี่ยงสีขาวราวกับหิมะของตน

กู่เยี่ยนนั่งลงบนพรม แล้วหยิบหมอนขึ้นมากอดไว้ในอ้อมแขน นางฟังโตะตัวเล็กพลงขึ้นชมทิวทัศน์ในสวนอย่างสงบ หลังเขาย่อยออกเงียบๆ แล้วกระซิบบอกว่ารับใช้ในศาลากลางน้ำให้ไปที่ห้องครัวเล็กเพื่อนำเครื่องดื่มมาให้แม่นางน้อย

ชาที่ป่าวรับใช้นำมาเป็นชาผลไม้รสเปรี้ยวอมหวาน ส่วนของหวานเป็นขนมพิเศษของบ้านเหียน กู่เยี่ยนกินขนมก๊วยฮวา¹ที่เหนียวและเหนียว พลงหรือตาลงช้าๆ ก่อนตกอยู่ในภาววังค์ชั่วขณะราวกับว่านางได้กลับไปยังจวนเงินกั้วกงหรือกลับสู่รังอันสะดวกสบายของนาง...

¹ เค้กแบบจีนโบราณที่มีทั้งแบบที่ทำจากแป้งข้าวเจ้าและแป้งข้าวเหนียว

หลังจากนั้นไม่นาน หลิงเซาก็เข้ามาอีกครั้ง เขาถือจานผลไม้ไว้ในมือ คิดไม่ถึงว่าจะมีแตงโมที่ไม่ควรสุกในช่วงเวลานี้นะของปี

กู่เยี่ยหยิบชิมชิ้นหนึ่ง รสชาติค่อนข้างหวานจึงถามว่า “แตงโมลูกนี้มาจากทางใต้หรือ กินแล้วสดชื่นดีจริง”

หลิงเซายิ้มกว้างแล้วพูดอย่างภาคภูมิใจ “เป็นเช่นนั้นแม่ นาง ข้าน้อยผู้นี้เพิ่งไปเก็บมันที่เรือนกระเจก ทันทีที่เดือนแรกมาถึง ท่านแม่ทัพก็ได้เลือกชาวสวนที่มีประสบการณ์การปลูกผลไม้มาปลูกแตงโม ผลแคนตาลูป สตรอว์เบอร์รี่ และผลไม้อื่นๆ แม่ นางน้อยมาซำไปหน่อย สตรอว์เบอร์รี่เหลือไม่เยอะแล้ว...แต่แตงโมกับแคนตาลูปต่างก็เริ่มสุกที่ละลูก แตงโมลูกนี้เป็นแตงโมลูกแรกที่สุกในปีนี้!”

หลิงเซาไม่ละความพยายามต่อหน้ากู่เยี่ยเพื่อช่วยให้เจ้านายของตนชอบเขามากขึ้น ผลลัพธ์ที่ได้จึงชัดเจน

กู่เยี่ยหยิบขึ้นมา นางยิ้มแล้วพูดกับฮวาฮ่าวและเยว่หยวนว่า “แตงโมลูกนี้รสชาติดี ข้ากินไม่หมด พวกเจ้าเอาไป

แบ่งกันกันเถอะ จริงสิ เอาไปให้พี่เงินกับต้าเผิงสองคนด้วย
ผู้จัดการเสี่ยวหลง ท่านก็มาลองด้วยสิ”

หลังเขายิ้มเผยให้เห็นฟันขาวเรียงเป็นแถว
“ขอบพระคุณแม่นาง!” นายหญิงในอนาคตเป็นเจ้านายที่มีน้ำใจ
และเป็นคนดีจริงๆ ท่านแม่ทัพตาดีเหลือเกิน!

“ผู้จัดการเสี่ยวหลงพาเราไปดูที่เรือนกระจกหน่อย” กู๋เยี่ย
กินแตงโมไปสองชิ้น สาวใช้ผู้ซื่อสัตย์สองคนก็ไม่กล้าให้นางกิน
มากกว่านี้ นางจึงหดเท้าของนางอย่างไม่พอใจแล้วยืนขึ้น

แตงโมมีรสเย็นโดยธรรมชาติ แม้แต่ในฤดูร้อนก็ไม่กล้า
ให้แม่นางกิน ตอนนี้เพิ่งจะเข้าฤดูร้อน อุณหภูมิตอนเย็นไม่สูงนัก
ฤดูร้อนของเซ่งจิงดูเหมือนจะมาช้ากว่าเมืองฝานจิงสักหน่อย

หลังเขาเห็นด้วยจึงรีบนำไป เมื่อเยว่หยวนและ
เหลียงเงินเห็นเรือนกระจกที่ครอบคลุมพื้นที่มากกว่าสองหมื่น
ก็แสดงแววตาตกตะลึง

เรือนกระจกในจวนเจิ้นกั๋วก็มีลักษณะที่ค่อนข้างติดดิน
แต่ก็เพียงพอที่จะทำให้หญิงสาวในเมืองหลวงฮิงฉาได้ ครึ่งหนึ่ง

องค์หญิงอันหย่าเคยช่วยแม่นางคำนวณ แค່เรือกระจก
แห่งเดียว ไม่ต้องพูดถึงอย่างอื่นก็มีราคาเกือบแสนตำลึงเงิน!

เรือกระจกในจวนของหนึ่งอ่องใหญ่กว่าในจวน
เจิ้งกั๋วกงอย่างน้อยห้าหรือหกเท่า...โอ้สวรรค์ ต้องใช้เงินไป
เท่าไร! นี่มิใช่เรือกระจก แต่เป็นเรือที่ฝังด้วยทองคำและ
หยก!! จวนของหนึ่งอ่องนี้ช่างร่ำรวยจริงๆ

“แม่นาง ท่านแม่ทัพของเราสร้างเรือกระจกหลังนี้ตั้งแต่
ฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้ว ในฤดูหนาว ผักสดในจวนเราจะกินกัน
ไม่หมดจึงมอบให้คนที่สนิท พอฮ่องเต้รู้เรื่องนี้ก็ส่งขันทีซึ่ง
มาเลือกไปหลายตะกร้า เอาไปให้ฮ่องเต้และองค์หญิงในวัง
ลองชิม!” หลิงเซามีสีหน้าภาคภูมิใจ

เหลียงเงินแม้ริมฝีปากพลางคิดในใจ ‘ภูมิใจอะไรนัก ใน
เรือกระจกของเรา นอกจากจะปลูกผักแล้ว ยังปลูกผลไม้อีก
มากมาย! สามารถกินแคนตาลูปและผลไม้พันธุ์ได้ในฤดูหนาว
ซึ่งมีแค่ในเมืองฝานจิง พวกแม่นางที่สนิทกับกู่เยี่ยงต่างก็ได้รับ
ผลไม้จากจวนของเรา!’

ออกมาจากเรือนกระจก เยว่หยวนและเหลียงเงินต่างก็ถือเตาโมสุกไว้ในมือโดยลูกหนึ่งเป็นผลไม้หลังอาหารเย็น ส่วนอีกลูกเอาไว้แบ่งให้ป้าเหยียน ไบหน้าของทั้งสองเปี่ยมไปด้วยความสุข การเป็นสาวใช้ของแม่นางช่างมีชีวิตที่ดีกว่าแม่นางจวนอื่นจริงๆ

เมื่อกินของอร่อยทุกชนิดจนอิ่มและกินผลไม้ได้ทุกชนิดจนเบื่อ แม่นางน้อยยังให้ผลิตภัณฑ์ดูแลผิวเป็นรางวัลซึ่งขายได้ในราคาหลายหมื่นตำลึง สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่จวนเล็กๆ จะซื้อได้ ทั้งยังมีอีกหลายอย่างที่แม้มีเงินก็ไม่สามารถซื้อได้!

เมื่อกลับมาที่ศาลาริมน้ำ หลังเจวี่ยเงินได้เปลี่ยนเป็นชุดลำลองสีขาวลายพระจันทร์ บริเวณแถวผูกเข็มขัดหยกสลักรูปแกะ ไบหน้าหล่อเหลา ริมฝีปากอวบอิ่มสีแดง ในเวลานี้เขายืนตัวตรงเหมือนต้นไผ่สีเขียว เพียงแค่มองจากด้านหลังเขาก็ดูเหมือนม้วนภาพที่สวยงาม

กู่เยี่ยรีบเข้ามาถอดเอาของเขาจากด้านหลัง เอวที่แคบ และแข็งแรงของเขาสามารถถอดได้อย่างง่าย กู่เยี่ยถอดจนชินมือ พอเห็นพี่เงินก็อดไม่ได้ที่จะโผล่เข้ามาถอดเขา

หลังเจวี่ยเงินเพิ่งอาบน้ำ นอกจากกลิ่นที่ชัดเจนอันเป็นเอกลักษณ์ของเขาแล้ว ยังมีกลิ่นหอมจางๆ ของดอกบัวบนตัว เขาใช้สบูกลิ่นดอกบัวในฤดูหนาวที่กู่เยี่ยทำขึ้นมาให้เขา

“ชอบหรือไม่” หลังเจวี่ยเงินถามแม่ nang น้อยด้วยเสียงที่นุ่มนวล เขาดึงแม่ nang น้อยจากด้านหลังแล้วกอดนางไว้ในอ้อมแขนของเขาเบาๆ

“ชอบ! พี่เงินหุ่นดี นิสัยดี หน้าตาหล่อ ทำอะไรก็ดูดี... ไม่ใส่เสื้อผ้ายิ่งดูดี!” พุดจบ นางก็หัวเราะคิกคัก

หลังเจวี่ยเงินยิ้มอย่างช่วยไม่ได้ พลังบีบจุมูกที่เซิดขึ้นของแม่ nang น้อยแล้วพุดว่า “เจ้ากำลังคิดอะไรอยู่! ข้าถามเจ้าว่าเจ้าชอบสวนนี้หรือไม่ มีอะไรที่ต้องปรับปรุงอีกหรือ”

“ดีมาก! ศาลากลางน้ำนี้สบายกว่าหอไข่มุกของข้า ช่องแสงด้านบนเปิดได้นับว่าดีมาก ข้าอยากนอนดูดาวที่นี่ได้

ในคืนฤดูร้อน!” ท้องฟ้าที่นี้ไร้มลพิษและดวงดาวก็สวยงามมาก
จากนี้สามารถเห็นได้เฉพาะในภาพวาดในชาติที่แล้วเท่านั้น

เหลียงเงินมองไปที่ร่างของแม่นางน้อยที่กำลัง
สวมกอดหนึ่งห้อง มันช่างสวยงามและเข้ากันดี...แต่นางได้รับ
คำสั่งจากฮูหยินให้จับตาตุ่มแม่นาง จิตใจของแม่นางนั้นบริสุทธิ์
อย่าได้ให้หนึ่งห้องเอาเปรียบนางได้

แต่นางเป็นเพียงสาวใช้ นางจะมีสิทธิ์พูดได้อย่างไร
ยิ่งไปกว่านั้น...หนึ่งห้องน่ากลัวมาก เพียงแค่สายตาของเขา
กวาดมองมา ก็ทำให้นางกลัวแล้ว แล้วคุณชายสองคนละ
พวกเขาไปที่ใดในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้

จู่โจมและกั๊กหมิงอยู่ในห้องหนังสือของจวนหนึ่งห้อง
พวกเขา กำลังอ่านประสบการณ์การเป็นผู้นำกองทัพของ
หนึ่งห้องอย่างกระตือรือร้น! หลิงเจวียเงินมีประสบการณ์
มากมายในการรบ เขามั่นใจทุกการต่อสู้โดยละเอียด ทั้งยัง
วิเคราะห์การได้เปรียบและเสียในการรบ รวมถึงสรุปวิธีการ
จัดทัพที่ดีที่สุดเอาไว้

สำหรับแม่ทัพแล้ว นี่คือสมบัติอันล้ำค่า โดยทั่วไป
จดหมายเช่นนี้จะถูกส่งต่อยังลูกหลานของตนเองและไม่เปิดเผย
ต่อสาธารณะ หลังเจี๋ยเงินยอมสละสิ่งของมากมายเพื่อส่งพี่ชาย
สองคนนี้ให้ห่างจากแม่นางน้อย!

พวกเขาสองคนไม่ปรากฏตัวจนกว่าจะถึงเวลา
อาหารเย็น กุ่เยี่ยถามอย่างอยากรู้อยากเห็นไปหนึ่งประโยค เมื่อ
รู้ว่าพวกเขากำลังเรียนรูวิชาทหารจากพี่เงิน นางก็รู้สึกโล่งใจ

หลังอาหารเย็น ในที่สุดกุ่เยี่ยก็นึกเรื่องสำคัญขึ้นได้ นาง
ทดสอบตัวอย่างเลือดที่เก็บมาจากช่องเต้อย่างระมัดระวัง เมื่อ
ผลออกมาจึงวางแผนการรักษาที่ดีที่สุด นอกจากนี้นางยัง
ปรับปรุงยาที่มอบให้กับช่องเต้แข็งเต้อีกเล็กน้อย

ตอนที่นางยุ่งอยู่ในห้องทดลอง หลังเจี๋ยเงินจะอยู่
เคียงข้างนางเสมอ แต่ทันทีที่แม่นางน้อยเริ่มยุ่ง นางก็ลืมทุกสิ่ง
ที่อยู่รอบตัวนาง

หลังจากปรับปรุงยาเสร็จ นางยืดตัว ก่อนหยิบ
นาฬิกาพกออกมาดู โอ้ เกือบเที่ยงคืนแล้ว! ต้องรีบกลับไป

อาบน้ำนอน การนอนดึกคือศัตรูตามธรรมชาติของความสวย!
ทันทีที่หันกลับมา นางก็ชนเข้ากับกำแพงร่างคน

นางหน้ามืดเล็กน้อยเนื่องจากง่วงนอน แล้วค่อยๆ
เงยหน้าขึ้น หลังจากเห็นใบหน้าอันหล่อเหลาก็กะพริบตาเร็ว
แล้วปล่อยให้ตัวเองผ่อนคลายโดยทิ้งตัวไปที่ “กำแพงคน” พลา
งพูดออดอ้อน “ง่วง เหนื่อย ไม่อยากเดิน...”

หลังเจียเจิ้นผู้ซึ่งถูกเพิกเฉยมาหลายชั่วโมงยิ้มอย่าง
ช่วยไม่ได้ เขาอุ้มแม่นางน้อยด้วยท่าองค์หญิง แล้วเดินไปหา
ทิงเจี้ยนเซวียน เขาคิดในใจ ‘ข้าจะย้ายห้องทดลองไปที่
ทิงเจี้ยนเซวียน แม่นางน้อยจะได้ไม่ต้องวิ่งไปมา’

เยว่หยวนและเหลียงจินรอมแม่นางน้อยที่กำลังง่วงนอน
อาบน้ำ แล้วเปลี่ยนชุดนอนที่สบายที่สุดให้นาง ทั้งช่วยนางนอน
ลงบนเตียง เกือบจะทันทีที่ศีรษะของกู่เยี่ยสัมผัสหมอน นางก็
หลับสนิท หลังเจียเจิ้นก้มหัวลงแล้วจูบราตรีสวัสดิ์ที่หน้าผาก
ของนาง ในใจของเขาไม่รู้สึกระไรนอกจากช่วยไม่ได้ ตกหลุมรัก
คนบ้านานหมายถึงการต้องทนกับความเหงาและการถูกทอดทิ้ง

เช้าวันรุ่งขึ้นกู่เยี่ยเข้าไปในวังอีกครั้งพร้อมกับแผนการรักษา
ฮองเต้เซ็งเต๋ออ่านแผนการรักษาที่จัดโดยกู่เยี่ยอย่างรอบคอบ
ในตำหนักฟ้าดิน จากนั้นจึงยื่นกระดาษให้หมอลหวงหลายคนที
อยู่ข้างๆ หมอลหวงเหล่านี้ล้วนเป็นคนคุ้นเคย กู่เยี่ยเจอพวกเขา
เมื่อวานนี้จึงพอจำกันได้

หมอลหวงไปก็อยู่ที่นั่นเช่นกัน ขาดเพียงแค่หมอลหวงชิว
ที่ไม่ค่อยชอบหน้านาง ฮองเต้เซ็งเต๋อกลัวว่าหมอลหวงชิวจะมี
อคติต่อกู่เยี่ยและอดไม่ได้ที่จะพูดขัดขวางการรักษาของนาง

ขั้นต้น ตราบใดที่เขากินยาที่กู่เยี่ยกลั่นก็สามารถรักษา
ให้หายได้ แต่กู่เยี่ยไม่ยอมให้ยาของตัวเองออกสู่สายตาของ
ผู้คนเร็วขนาดนั้น ดังนั้นนางจึงตั้งใจเพิ่มขึ้นตอนหลอกๆ ทั้งการ
อาบน้ำยาและการฝังเข็ม ทำให้ดูยิ่งใหญ่

ทุกคราเลยมักจะต้องเป็นเช่นนี้ ถ้านางให้ยาฮองเต้
เซ็งเต๋อ บางครั้งหมอเก่าๆ ที่คอยจับผิดนางอาจจะกระโดด
ออกมาสงสัยนางว่านางยังไม่ได้ทำอย่างเต็มที่ แล้วกล่าวหาว่า
นางพินเพื่อน

หลังจากที่นางทำเช่นนี้วุ่นวาย หมอหลวงก็ยอมรับใน
ทักษะการฝังเข็มและยกย่องการปรุงยาที่ยอดเยี่ยมของนาง
โดยรวมต่างชื่นชมทักษะทางการแพทย์ของนางไม่ขาดปาก

ฮองเต้เซ็งเต๋อผู้นำสงสารต้องทนความเจ็บปวด
อันเหลือทนจากการรมควัน การแช่ตัวในอ่างสมุนไพร และ
การฝังเข็มทองอย่างไม่มีเหตุผล ในวันที่ห้าของการอาบยาและ
ฝังเข็ม ฮองเต้เซ็งเต๋อกระอักเลือดสีดำที่มีกลิ่นเหม็นออกมา
เต็มปาก กู้เยี่ยประกาศว่า สารพิษในร่างกายของเขาถูกขับออก
หมดแล้ว ที่เหลือก็พักผ่อนดูแลร่างกายอย่างระมัดระวัง

องค์ชายสองซึ่งถูกคุมขังในสุสานของฮองเต้ ส่วน
องค์ชายสามคิดจะทำการใหญ่ และร่างกายขององค์ชายสี่ยัง
ไม่ได้รับการรักษา ในแวนแคว้นที่ใหญ่โตเช่นนี้ ไม่มีใครใส่ใจได้
ฮองเต้เซ็งเต๋ออดไม่ได้ที่จะรู้สึกเศร้าใจ อย่างไรก็ตาม ร่างกาย
เป็นสิ่งสำคัญที่สุด ดังนั้นเขาจึงร่างพระราชกฤษฎีกาให้หนึ่งฮอง
เป็นผู้ตรวจการแคว้น และมีเหล่าขุนนางช่วยบริหาร!

บทที่ 726 โรคประหลาด

ปกติแล้วหากฮ้องเต้ประชรก็จะให้ห้องค์ชายปกครองประเทศ การที่ฮ้องเต้แข็งเต๋อมอบหมายงานราชการทั้งหมดให้หนึ่งฮ้อง นั้นแสดงถึงความไว้วางใจในหลังเจวียเงินหลานชายของเขา

กู่เยี่ยแม้มปากอย่างไม่เต็มใจ “ฝ่าบาท คำพูดของฮ้องเต้ พูดแล้วจะกลับคำไม่ได้นะเจ้าคะ!”

ฮ้องเต้แข็งเต๋อสับสนในใจ ถามว่า “ ‘พูดแล้วกลับคำ’ แม่หนูเยี่ยเออร์ เหตุใดเจ้าจึงพูดเช่นนั้น”

หลังจากได้พูดคุยกันหลายวัน อาจเป็นเพราะแม่นาง น้อยอายุยังน้อย ฮ้องเต้แข็งเต๋อค้นพบว่าแม่นางผู้เก่งกาจ ด้านการแพทย์และการปรุงยาผู้นี้ไม่ได้ก้าวร้าวอย่างที่เห็นในวันแรก

นางไม่เคยภูมิใจในทักษะวิชาแพทย์ที่ยอดเยี่ยมของตน ออกนอกหน้า ตรงกันข้ามนางค่อนข้างอ่อนน้อมถ่อมตนและ น่ารัก ไม่มีนิสัยที่เลวร้ายอย่างแพทย์โอสกระดับสูงเหล่านั้น!

นอกจากนี้นางยังเป็นสะใภ้ที่หลานชายไปหน้าตั้งภูเขาน้ำแข็ง
ของเขาเลือก ฮ่องเต้ซึ่งเติบโตปฏิบัติต่อนางเหมือนผู้ใหญ่ใจดี
คนหนึ่ง นำเสียงเป็นมิตรและเป็นธรรมชาติ

“ท่านประธานวันหยุดครึ่งเดือนให้พีเงินแล้ว ยังไม่ถึง
สองวัน ท่านก็มอบหมายงานให้เขาดูแลประเทศ หากไม่ใช่
พูดกลับคำแล้วจะเป็นอะไร” ปากเล็กๆ ของกู่เยี่ยแทบจะเถียง
คำไม่ตกปาก

ชั้นที่ซิงซึ่งอยู่เคียงข้างฮ่องเต้ซึ่งเต๋อมองแม่นาง
น้อยหน้าเขาด้วยอารมณ์ที่ซับซ้อน นางเป็นคนเดียวที่กล้า
ลอบเคราะห์ ทั้งยังพูดหัวนๆ ว่าฮ่องเต้ “กลับคำ” ไม่อยากจะเชื่อ
สิ่งที่นางพูด เขามองไปที่ฮ่องเต้อีกครั้ง แต่กลับไม่ได้มีท่าทาง
ที่จะโกรธเลยแม้แต่หน่อย

ชั้นที่ซิงซึ่งนำหน้าสถานะของจวนหนิงฮ่องในใจของ
ฮ่องเต้อีกครั้ง หนิงฮ่องได้รับความไว้วางใจจากองค์ฮ่องเต้
แม้แต่แม่นางน้อยที่เขาชอบก็ยังได้รับความไว้วางใจเช่นกัน
ในอนาคตความโปรดปรานจากจวนของหนิงฮ่องคงมีไม่หยุด
เป็นแน่!

ฮ่องเต้เซ่งเต๋อครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง พลังมองไปที่แม่นางน้อยด้วยรอยยิ้ม แล้วพูดติดตลกว่า “อะไรวะ เจ้ากลัวว่าข้าจะเอาวันหยุดของมูซิงกลับมาจนเขาไม่มีเวลาอยู่กับเจ้าหรือ”

กู๋เย่ไม่คิดว่ามีอะไรต้องอาย นางพยักหน้าอย่างจริงจัง แล้วกล่าวว่า “พีเจินสัญญากับข้าว่าในอีกครึ่งเดือนข้างหน้า เขาจะพาข้าเที่ยวเซ่งจิงทั้งหมด”

“ตอนนี้บ้านเมืองสงบสุข ไม่มีเรื่องวุ่นวายมากนัก ให้เขาใช้เวลาครึ่งวันจัดการเรื่องราชการ และอีกครึ่งวันไปเดินเล่นรอบๆ เซ่งจิงกับเจ้า ดีหรือไม่” ฮ่องเต้เซ่งเต๋อหัวเราะ

กู๋เย่พยักหน้าอย่างไม่เต็มใจ แล้วกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น... ก็ได้ แต่ถ้าหยุดครึ่งวันทุกวัน ก็คงต้องเพิ่มเวลาเป็นหนึ่งเดือน!”

ฮ่องเต้เซ่งเต๋อส่ายหัว แล้วกล่าวว่า “แม่หนูนี้ เจ้าไม่ยอมโดนเอาเปรียบสักนิดเลยสินะ! เอาละ ว่าตามเจ้า ขยายเวลาเป็นหนึ่งเดือน แบบนี้ก็ได้แล้วใช่หรือไม่ จริงสิ เรื่องการผ่าตัดเปลี่ยนเลือดของลูกสี่...เจ้านั่นใจเพียงใด”

“หากมีการเตรียมพร้อมอย่างเต็มที่และไม่มีอะไร
ผิดพลาด ข้าประเมินคร่าวๆ แล้ว ข้ามั่นใจมากกว่าแปดส่วน”
คำรับรองอันหนักแน่นของกู่เยี่ยทำให้อ่องเต้แข็งเต๋อมั่นใจ

ในบรรดาองค์ชายทั้งสี่ ตอนนี้ก็มีเพียงองค์ชายสี่เท่านั้นที่
สามารถใช้ประโยชน์ได้ หากร่างกายของเขาฟื้นตัวเต็มที่ อ่องเต้
แข็งเต๋อจะให้เขามาอยู่เคียงข้าง สอนเข่อีกสองสามปี เท่านั้นเขา
น่าจะเติบโตเป็นรัชทายาทที่มีคุณสมบัติเหมาะสมได้ อ่องเต้
แข็งเต๋อกล่าวกับกู่เยี่ย “ถ้าเจ้าต้องการสิ่งใด เพียงแค่เอ่ยปาก
แม้ว่าจะต้องใช้อำนาจของทั้งประเทศ ข้าก็จะหามาให้!”

กู่เยี่ยรู้สึกว่ายายชราผมหงอกตรงหน้าไม่ใช่ฮ่องเต้ผู้สูงส่ง
อีกต่อไป แต่เป็นพ่อธรรมดาที่ห่วงใยลูกชายของตน หัวอก
คนเป็นพ่อเป็นแม่ช่างน่าสงสารเสียเหลือเกิน!

กู่เยี่ยตกลงอย่างง่ายดาย ในยาพักฟื้นร่างกายหลังผ่าตัด
ที่นางเตรียมไว้ให้องค์ชายสี่ นางใช้ยาดีๆ มากมายในหวังมิตี
เพราะความสงสาร ในเมื่อฮ่องเต้พูดออกมาแล้ว เครื่องยาล้ำค่า
เหล่านี้ก็ควรมอบให้เขา!

ในजनของฟางเจียงเซียง สุหยินหนีวกรรยาของเจียงเซียงมองไปที่ลูกสาวของตนที่นอนกุมท้องร้องไห้อยู่บนเตียง ก่อนพูดกับสามีพลางน้ำตาคลอเบ้า “แม่นางน้อยหมอเทวดาท่านนั้น รักษาฮ่องเต้ได้จริง ๆ หรือ”

บนใบหน้าทีสง่างามของฟางเจียงเซียง มีรอยย่นลึกเกิดขึ้นระหว่างคิ้ว เขามองไปที่ลูกสาวของตนด้วยความเจ็บปวดก่อนส่ายหัวช้า ๆ แล้วกล่าวว่า “วันนี้แม่นางฉูให้การรักษารั้งที่ห้าแก่ฮ่องเต้ ยังต้องรอดูว่าผลจะเป็นอย่างไร...”

“แต่เจียวเอ๋อร์ของพวกเรารอไม่ไหวแล้ว!” สุหยินหนีวเซ็ดเหงื่อเย็นที่หน้าผากของลูกสาวด้วยผ้าคลุมหน้า

“หรือว่า...จะให้ข้าเชิญหมอหลวงชีวมาดูเจียวเอ๋อร์อีกรอบ” ฟางเจียงเซียงรู้สึกสงสารบุตรสาวของตน ภรรยาตั้งท้องบุตรสาวหลังจากอายุสามสิบจึงเรียกได้ว่านางคือลูกติด เด็กกว่าพี่น้องคนก่อน ๆ ของนางมาก

ฟางเจียวเหนียง ลูกสาวคนสุดท้ายนี้รวมด้านดีของเขาและภรรยาเข้าด้วยกัน ใครก็ตามที่เห็นนาง ก็จะชมว่านาง

อารมณ์ดีน่ารัก ทั้งครอบครัวต่างหลงรักนาง เขาอุ้มลูกสาวตั้งแต่
ยังเด็ก เมื่อเห็นนางป่วยเช่นนี้ ก็แทบอยากจะป่วยแทนนาง

ฮุหยินหนีวโกรมมากจนขยำผ้าเช็ดหน้าในมือแล้วพูดว่า
“ไม่ต้องพูดถึงตาแก่นั่นแล้ว! วินิจฉัยอาการของเจียวเออร์ไม่ได้
แต่กล่าวหาว่าเจียวเออร์แกล้งป่วย เจียวเออร์จะแกล้งทำ
ได้อย่างไร ท่านพี่ ทำไมท่านไม่เชิญแม่นางน้อยหมอเทวดา
ท่านนั้นมาดูอาการให้เจียวเออร์ล่ะ”

“แต่...โรค' ของฮองเต๋ยังไม่รู้ผล ทักษะวิชาแพทย์ของ
แม่นางน้อยหมอเทวดาผู้นั้นยังต้องตรวจสอบเพิ่ม...” พูด
ตามตรงฟางเจิงเซียงไม่ค่อยไว้วางใจทักษะวิชาแพทย์ของกู่เยี่ย
แม่นางน้อยที่อายุไล่เลี่ยกับลูกสาวของเขา ไม่ว่านางจะมี
ความสามารถแค่ไหน แต่ความสามารถของนางก็มีจำกัด

ฮุหยินหนีวยืนขึ้นทันที ดวงตาสีอัลมอนด์เบิกกว้าง “ท่าน
ไม่ไป! ข้าไปเอง!! หากแม่นางน้อยหมอเทวดาไม่มีฝีมือ นาง
จะได้รับความไว้วางใจจากฮองเต๋ให้นางรักษาได้อย่างไร หรือว่า
ร่างกายของลูกสาวท่านไม่มีค่าเทียบเท่าฮองเต๋ ต่อให้นางรักษา
ไม่ได้ เราก็คงไม่ได้เสียหาย...ไม่ได้การ ข้าจะเขียนจดหมาย
ขอเยี่ยมจวนหนิงฮองในวันพรุ่งนี้!”

“ดูท่านสิ โมโหอีกแล้วใช่ไหม ข้าไม่ได้บอกว่าไม่เชิญ
เสียหน่อย...ตกลง ข้าจะส่งเรื่องให้แล้วบอกอาการของลูกสาว
ให้นางฟัง รอดูว่านางเคยเจออาการเช่นนี้หรือไม่” ฟางเจิ้งเซียง
รีบพูดพลอบฮุนของเขา

ช่วงบ่ายฟางเจิ้งเซียงถูกเรียกตัวเข้าไปในวัง ฮองเต้เซ่งเต๋อ
ซึ่งพักฟื้นอยู่ในวังเซ่งหยวนได้มอบหมายให้เขาทำงานสำคัญ
ในการช่วยเหลือประเทศ และให้เขาช่วยหนึ่งอ๋องดูแลประเทศ
ให้ดีที่สุด!

ฟางเจิ้งเซียงถามเกี่ยวกับร่างกายของฮองเต้เซ่งเต๋อ
ฮองเต้เซ่งเต๋อยิ้มแล้วกล่าวว่า “ยาพิษที่เหลือทั้งหมดถูกกำจัด
ออกไป แม่นางน้อยหมอเทวดาของข้าบอกว่าหลังจากพักฟื้น
ครึ่งปี ข้าจะสามารถกลับไปเป็นเหมือนอย่างก่อนที่จะโดนพิษได้
...ไม่สิ แม่นางน้อยหมอเทวดาโอดว่าเมื่อถึงเวลา ร่างกาย
ของข้าจะกลับมาจะดีกว่าก่อนถูกวางยาพิษเสียด้วยซ้ำ! มีชีวิต
อยู่ได้อีกกว่าสิบปี ไม่มีปัญหาแน่นอน!”

“ขอแสดงความยินดีด้วยขอรับฝ่าบาท!” คาดไม่ถึงว่าร่างกายของฮ้องเต้ผู้หมดหนทางในโรงหมอหลวงจะได้รับการรักษาจากแม่นางน้อยอายุสิบกว่าขวบ แน่نونว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า เขาไม่ควรตัดสินคนแค่ภายนอก...

หลังออกมาจากวัง ในที่สุดหัวใจของฟางเจียงเซียงที่ถูกกดทับมาหลายเดือนก็คลายลงในที่สุด ทักษะวิชาแพทย์ของแม่นางน้อยหมอเทวดาได้รับการพิสูจน์แล้ว ดังนั้นอาการเจ็บป่วยของลูกสาวเขาจึงมีความหวังเล็กๆ! แต่ว่าเขายังคงรู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย แม่นางน้อยหมอเทวดาสามารถวินิจฉัยโรคที่หมอสูงวัยหลายท่านไม่รู้ได้จริงๆ หรือ

วันต่อมา ฟางเจียงเซียงรีบกลับมาที่จวนหลังจากแบ่งหน้าที่กับหึงอ๋องแล้ว เมื่อถามข่าวรับใช้ พวกเขาบอกว่าฮูหยินกลับมาจากจวนของหึงอ๋องแล้ว ฟางเจียงเซียงเร่งฝีเท้าเข้าไปที่ลานในจวน

ตอนนี้ฮูหยินหนีวอยู่ในห้องส่วนตัวของลูกสาว ปลอดภัยอย่างนุ่มนวล “เจียวเออร์ แม่ถามแม่นางน้อย

หมอเทวดาแล้วนะ แม่นางน้อยหมอเทวดาบอกว่านางเคยเจ็บป่วยแบบเจ้ามาก่อน รอนางมาดูแลที่จวนวันพรุ่ง หลังจากวินิจฉัยแล้วเจ้าก็จะไม่ต้องทรมานอีก”

ฟางเจียวเหนียงอายุสิบสามปี อ่อนกว่ากู่เยี่ยเพียงหนึ่งปี อาการป่วยของฟางเจียวเหนียงเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ร่างกายของนางไม่เป็นหวัดมากกว่าสิบปีและนางก็มีสุขภาพที่ดีมาโดยตลอด แต่เมื่อสี่เดือนที่แล้ว จู่ๆ นางก็รู้สึกปวดท้องซึ่งค่อยๆ แย่ลงเรื่อยๆ ไม่กี่วันมานี้ก็มีก้อนที่ท้องน้อย และมีแนวโน้มจะใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ด้วย

วันนี้นางไปเยี่ยมจวนหนึ่งอ่อง หนึ่งอ่องไปว่าราชการ และแม่นางน้อยหมอเทวดาจึงมารับนางด้วยตนเอง เมื่อเห็นแม่นางน้อยไปหน้าตรงมาตรงหน้าซึ่งอายุมากกว่าลูกสาวของนางไม่มาก หัวใจของฮูหยินหนีวก็จมดิ่งลง แม้ว่าแม่นางน้อยหมอเทวดาจะมีทักษะวิชาแพทย์ที่ยอดเยี่ยม แต่ความเชี่ยวชาญในวัยของนางจะเคยเห็นโรคที่รักษายากได้ก็โรคกัน

อย่างไรก็ตามด้วยความคิดที่อยากจะลองดู นางบอกจุดประสงค์การมาของนาง ภายใต้การซักถามของแม่นางน้อยหมอเทวดา นางเล่าอาการของลูกสาวอย่างละเอียดให้กู่เยี่ยฟัง

แม่นางน้อยหมอเทวดาถามนางเพียงสองคำถาม “ระดูของลูกสาวท่านมาหรือยัง” “หลังเหม่มีอาการท้องผูก ปัสสาวะบ่อย และทวารหนักบวมหรือไม่” หลังจากที่นางตอบ แม่นางน้อยหมอเทวดาก็ดูเหมือนจะมีคำตอบอยู่ในใจ

ดวงตาของแม่นางน้อยราวกับมีพลังวิเศษที่สามารถ ปลอบประโลมจิตใจผู้คนได้ หลังจากออกมาจากจวนของ หมิงอ๋อง ฮุ่ยอินหนีวก็มีความหวังในใจ นางตั้งตารอวันที่ตกลง ไร่กับแม่นางน้อยหมอเทวดา

“ข้าได้ยินมาว่าท่านนัดกับแม่นางน้อยหมอเทวดาผู้ นั้น วันพรุ่งนี้ใช่หรือไม่” ฟางเจิงเซียงถามอย่างประหม่าเล็กน้อย

ฟางเจิงเซียงให้ความสำคัญกับบุตรชาย แต่เมื่อมี สองสามคนแรกติดต่อกัน พวกเขาก็มองว่าจะได้บุตรสาว ตัวเล็กๆ มาดูแลเอาใจใส่ จึงให้ความสำคัญกับฟางเจียวเหินยง พอๆ กับบุตรชายถึงขนาดยิ่งเอาใจ! เมื่อบุตรชายของเขาโตขึ้น เขามีภาพลักษณ์ของพ่อที่ไม่ยิ้มแย้มและเข้มงวดเสมอ

เขาอุ้มหลานแต่ไม่อุ้มลูก เขาไม่เคยอุ้มบุตรชายสองสาม คนแรกในอ้อมแขน แต่หลังจากลูกสาวของเขาเกิด เมื่อเขา

อัมแล้วก็ไม่อยากวางลง ในช่วงสองปีแรกหลังจากลูกสาวของเขาเกิด ทุกครั้งที่เขาไปว่าราชการ สิ่งแรกที่เขาทำคือไปที่ห้องของลูกสาวเพื่อกอดและเล่นกับนาง

ฟางเจียวเหนียงค่อนข้างขี้อาย แต่กลับพึงพาพ่อที่พวกพี่ชายของนางกลัวเป็นอย่างมาก ฟางเจิงเซียงมักจะอวดลูกสาวของตนต่อหน้าฮูหยินและขุนนางคนอื่นๆ เมื่อลูกสาวป่วย เขาจึงร้อนใจมากกว่าใคร!

ฮูหยินหนิวพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “เร็วขึ้นหนึ่งวัน ลูกสาวก็จะทนทรมานน้อยลงหนึ่งวัน ถ้าไม่ติดว่าแม่นางน้อยหมอเทวดาจะต้องเตรียมการบางอย่าง ข้าจะพานางเข้ามาที่ในวันนี้เลย เจียวเอ๋อร์ เจ้าอดทนอีกหน่อย พรุ่งนี้เจ้าจะไม่ต้องทรมานแล้วนะ”

ฟางเจียวเหนียงพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง แล้วแผยรอยยิ้มบนใบหน้าของนาง นางปลอบโยนแม่ของนาง “ท่านแม่ พอได้ยินว่าอาการเจ็บป่วยของข้ามีความหวัง ข้าก็รู้สึกไม่ได้เจ็บปวดขนาดนั้นแล้ว ทั้งหมดเป็นความผิดของข้า ทำให้ท่านพ่อท่านแม่และพวกพี่ชายพี่สะใภ้ต้องมาเป็นห่วงข้ากันหมด!”

ตอนที่เหียนซื่อ ฟีสะโกใหญ่ของฟางเจียวเหนียง
แต่งเข้ามา ฟางเจียวเหนียงอายุแค่ขวบกว่า ตอนที่แม่คลอดนาง
ก็ต้องเจ็บท้องคลอดอย่างยากลำบาก ในช่วงสองสามปีแรก
นางอ่อนแอ และมักนอนจมอยู่บนเตียง กระทั่งอายุได้ห้าขวบ
ก็ได้รับการรักษาโดยเซียนแพทย์

เหียนซื่อชอบเด็กเล็กๆ และชอบดูแลเด็กที่มีความ
ว่านอนสอนง่าย อีกทั้งหน้าตาน่ารักอย่างนางมาก เรียกได้ว่า
ก่อนที่นางจะอายุห้าขวบ ฟีสะโกได้ใช้เวลากับนางมากกว่าแม่
เสียอีก

นางแก่กว่าลูกชายคนโตของเหียนซื่อเพียงสองปี และ
ฟีสะโกก็เอ็นดูนางมากกว่าลูกชายของตัวเองเสียอีก นางสนิท
กับฟีสะโกคนนี้นมากกว่าฟีสะโกคนอื่นๆ ตอนนางป่วย ฟีสะโก
ก็มักจะมาเยี่ยม เมื่อรู้ว่าโรคประหลาดของนางมีความหวังที่จะ
รักษา เหียนซื่อก็ดูเหมือนได้รักษาโรคทางใจไปด้วย

ทุกคนในจวนฟางเจียงเซียงรอคอยการมาถึงของกู่เยี่ย
แม่นางน้อยหมอบเทวตา หลังเจวี่ยเงินผู้พำวงศ์ชายสี่ไปจัดการ
งานราชการตลอดเช้าก่อนจะกลับไปที่ยวนหนิงอ๋อง

เมื่อรู้ว่าฮูหยินเจียงเซียงมาเยี่ยม หลังเจวี่ยเงินจึงถาม
อย่างสบายๆ ขณะที่เขากินอาหารกลางวันกับแม่นางน้อยว่า
“ฮูหยินเจียงเซียงมาที่นี่เพื่อเชิญเจ้าไปรักษาลูกสาวของนาง
ไซ่หรือไม่”

“ไซ่ พี่เงิน ท่านรู้ได้อย่างไร” กู่เยี่ยเพลิดเพลินกับการกิน
กุ่มที่พี่เงินแกะเปลือกให้ ฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้วและก็ถึงฤดูกุ่ม
อีกครั้ง กู่เยี่ยชอบกินกุ่มและปู แต่ไม่ชอบแกะเปลือก ถ้าไม่มีใคร
แกะให้นาง นางก็จะยอมไม่กิน!

บทที่ 727 แคะการผ่าตัดเล็ก ๆ

ตอนแรกทุกคนในจวนเงินกั้วกงเห็นกู่เยี่ยไม่แตะกั้วกับปู่ก็ยัง
นึกว่านางไม่ชอบกิน!

หลังเจวี่ยเงินรู้จักนิสัยใจคอของนางดี ตอนที่เขาอยู่
ที่เมืองเหยียนเฉิงเคยฝึกทักษะเฉพาะตัวในการแกะเปลือกกั้ว
ด้วยมือข้างเดียว ด้วยการบิด หยิก และดึง กั้วก็ออกมา จากนั้น
จึงจุ่มลงในน้ำจิ้มให้แม่นางน้อย เมื่อเห็นแม่นางน้อยกินอย่าง
พอใจ หัวใจของหลังเจวี่ยเงินก็เต็มไปด้วยความพึงพอใจเช่นกัน

หลังเจวี่ยเงินใช้นิ้วชี้ตักที่ปากของแม่นางน้อยแล้วพูดว่า
“ชาวที่ว่าลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนของฟางเฉิงเฉียงมีโรคแปลกๆ
แพร่กระจายในเมืองหลวงมานานแล้ว รู้ไหมว่าใครเป็นคนพูด
หมอหลวงชีวิตผู้นั้นไง! เขายังบอกอีกด้วยว่าลูกสาวคนเล็กของ
ฟางเฉิงเฉียงกำลังป่วย!”

“ตาแก่นั่น เจ้าคนไม่มีจรรยาบรรณในวิชาแพทย์ เขาไม่รู้
ด้วยซ้ำว่าต้องเก็บความลับของคนไข้! ตัวเองรักษาไม่ได้ยังเอา

มาว่าร้ายแม่นาง หอมหลวงไว้คุณสมบัติเช่นนี้ ฮ่องเต้ก็ยังกล้าใช้” กู้เยียบ่นไปพลางกินซี่โครงหมูเปรี้ยวหวาน

หลังเจวียเงินใช้ตะเกียบคีบผัดผักกาดหอมราดซอส หอยนางรมให้แม่นางน้อย ก่อนเกลี้ยกล่อมเบาๆ “เอานี้ กินผักหน่อย อากาศที่นี่เหลือแห่ง กินแต่เนื้อเดี๋ยวจะโกรธง่าย”

กู้เยียกินผักกาดหอมอย่างหน้าตาเฉย พलगพูดว่า “ไม่เป็นไร ข้ามียาเสริมวิตามินหลายชนิดรสผลไม้ ฟีเงิน ท่านเอาด้วยหรือไม่”

หลังเจวียเงินนึกถึงแม่นางน้อยในชาติก่อน ยาที่ให้เขาก็กินแปลกเกินกว่าจะกลืนลงได้ เขาอดไม่ได้ที่จะบ่นว่า “เจ้าเด็กคนนี้ ชาติที่แล้วข้าทำอะไรให้เจ้าขุนเคื่องใจหรือ ถึงแกล้งข้าเช่นนี้”

กู้เยียหัวเราะเสียงเบา แล้วพูดว่า “ท่านไม่ได้ทำให้ข้าขุนเคื่อง! แต่เมื่อเห็นใบหน้าของท่านที่ไม่เปลี่ยนมานานนับพันปี พอดีมานี้ไปก็เปลี่ยนไปทันที ข้ารู้สึกได้ถึงความสำเร็จ!”

“เจ้านี่นะ! เพราะอาศัยว่าข้าชอบเจ้า ยอมเจ้า เอาอกเอาใจเจ้า...” หลังเจวียเงินป้อนผักให้แม่นางน้อยแล้วบีบจมูกเล็กๆ ของนางอย่างเอ็นดู

กู๋เยี่ยตะโกน “ผิดแล้ว! ในชาติที่แล้วของท่าน ท่านมักจะ
ตีหน้าขีมิ ไม่ให้ข้าทำนั่นทำนี่ และข้าไม่ใช่ผู้หยิ่งรู้ลึกหย่อน จะ
รู้ได้อย่างไรว่าท่านสนใจข้า”

หลิงเจวี่ยเงินส่ายหัวอย่างช่วยไม่ได้ แล้วพูดว่า “ถ้า
ข้าไม่ชอบเจ้า ข้าจะทุ่มเทแรงกายแรงใจมากมายให้กับเจ้า
ได้อย่างไร ทำไมข้าไม่กังวลเรื่องคนอื่น ในชาติที่แล้วของข้า
มีอันตรายอยู่ทุกที่ ถ้าข้าไม่ได้จับตาดูเจ้า ชีวิตน้อยๆ ของเจ้าคง
พังทลายไปนานแล้ว”

กู๋เยี่ยแลบลิ้นสีชมพูน้อยๆ ของนาง “ท่านเป็นห่วงข้ามาก
เหตุใดท่านไม่พูดให้ชัดเจน ท่านไม่รู้หรือว่าชาติที่แล้ว
ข้ารำคาญท่านมากแค่ไหน! รำคาญความซายเป็นใหญ่
ความปรารถนาอันแรงกล้าของท่านที่ยากจะควบคุม...ตอนนี้
คิดๆ ดูแล้ว ท่านทำดีกับข้าจริงๆ จึงทำเช่นนั้น!”

ร่องรอยของความโศกเศร้าฉายแววในดวงตาของ
หลิงเจวี่ยเงิน “แต่ถึงอย่างนั้น ข้าก็ยังช่วยชีวิตเจ้าไม่ได้...
ทุกอย่างเป็นความผิดของพี่เงิน ข้าไม่ควรปกป้องเจ้าเหมือน
ดอกไม้ในเรือนกระจก ข้าควรให้เจ้าได้เห็นความจริงของใจคน
ในชาติก่อน...”

“พี่เงิน ท่านไม่ต้องโทษตัวเองแล้ว ตอนนี้เราไม่ดีหรือ
รู้หรือไม่ พอข้ารู้ว่าพี่เงินคือเจ้าหน้าน้ำแข็งจากชาติที่แล้ว หัวใจ
ของข้าเหมือนเรือหลงทางที่กลับถึงฝั่งอย่างสงบ ไม่ว่าชาติก่อน
หรือชาติปัจจุบัน ท่านคือที่พึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของข้า” กุ๊เยี่ยหรือตา
ยี่มอย่างสดใสให้กับหลิงเจวียเงิน

มุมปากของหลิงเจวียเงินโค้งขึ้นเล็กน้อย และแล้ว
รอยยิ้มที่มีเสน่ห์ก็ผลิบาน “ควรจะพูดว่า การมีอยู่ของเจ้า
เติมเต็มช่องว่างในชีวิตของข้า และเปลี่ยนชีวิตของข้าจากภูเขา
น้ำแข็งให้เป็นฤดูใบไม้ผลิ เจ้าคือแสงแดดและสายฝนในชีวิต
ของข้า ทำให้หัวใจที่แห้งผากของข้ากลับมามีความหวังอีกครั้ง”

“พี่เงิน ท่านเปลี่ยนมาก...แต่ข้าชอบ!” กุ๊เยี่ยโน้มตัวจูบ
บนริมฝีปากของหลิงเจวียเงิน นางมองไปยังที่นั่งว่างทั้งสองที่
โต๊ะอาหาร “พี่เงิน ท่านไม่ได้ขังพี่ชายทั้งสองของข้าใช่หรือไม่
เหตุใดถึงไม่เห็นมีใครมากินเลย”

หลิงเจวียเงินกล่าวว่า “ข้าจะกล้าได้อย่างไรไปขังพี่เขย
ข้ายังอยากจะแต่งงานกับเจ้าเร็ว ๆ! พี่ชายทั้งสองของเจ้า
คลั่งไคล้การทหาร คู่มือการเดินทัพครานี้จึงจัดการพวกเขา
จนอยู่หมัด!”

กู่เยี่ยพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “พี่ชายสองคนของข้า ในอนาคตจะสอบติลปะการต่อสู้ ท่านควรหาเวลามาให้ คำปรึกษาก่อนการสอบ จริงสิ ฮ้องเต้ขอให้ท่านดูแลประเทศ ท่านยุ่งกับงานราชการบ้างหรือไม่”

“ไม่เท่าไร! มีฟางเจิงเซียงและองค์ชายสี่ช่วยแบ่งเบาภาระ มันก็ไม่ใช่เรื่องยากเกินไปที่จะรับมือ แต่ต้องขอบคุณเจ้านะ ที่ขอร้องฮ้องเต้ให้ข้าทำงานเพียงครึ่งวันเท่านั้น” หลิงเจวียเงินยิ้มพลางหยิกแก้มของนาง

กู่เยี่ยยอมรับและเสริมน้ำเสียงที่มั่นใจ “อะไรกัน เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเป็นวันหยุดที่ฮ้องเต้ติดท่านไว้ แล้วจะคืนให้ท่านเป็นงวดๆ แต่...ที่พี่เงินสัญญาว่าจะพาข้าไปที่บ้านพักตากอากาศทั้งซานคงเป็นไปได้แล้ว”

“ไม่เป็นไร รอให้ร่างกายของฮ้องเต้ฟื้น ข้าจะไปกับเจ้าทุกที่ที่เจ้าต้องการ!” เมื่อเห็นว่าแม่นางน้อยอึ้งแล้ว หลิงเจวียเงินก็หยิบถ้วยชาที่เหลือของนางใส่ตักขามตนเองอย่างรวดเร็วแล้วกินจนหมดอย่างสง่างาม

กู่เยี่ยตี้มซูป แล้วเอามือเท้าคางมองเขา พลังพูดอย่าง
หลงใหลว่า “ท่าทางตอนกินของพีเงินดูหล่อมาก! เพียงมองท่าน
ข้าก็กินข้าวเพิ่มได้ครึ่งชามทุกมื้อ นี่สินะที่เรียกว่า ‘หน้าตาดี
ทำให้คนเจริญอาหาร’ ”

“เจ้านี่นะ! เมื่อไหร่จะแก้โรคชอบดูคนที่หน้าตาได้”
หลิงเจวียเงินกังวลว่าวันหนึ่งเขาจะย้อนเวลากลับไปจริง ๆ
แล้วแม่มาน้อยจะไม่ชอบรูปร่างหน้าตาของเขาในชาติก่อน
พูดตามตรงชาติที่แล้วเขาไม่ได้ซีไหร่ หน้าตาคมคาย รูปร่างสูง
สมส่วน แต่ห่างกับหนุ่มหน้าสวยแบบที่แม่มาน้อยชอบ
เป็นไหนๆ!

“ต้องเปลี่ยนด้วยหรือ เหตุใดต้องเปลี่ยน ข้าหลงใหลใน
รูปร่างหน้าตาของท่าน ท่านไม่ควรต้องมีความสุขหรือ”
กู่เยี่ยพูดอย่างแข็งกร้าว

หลิงเจวียเงินยิ้ม “ก็ได้ トラบใดที่เจ้ามีความสุข...
ตอนบ้ายเจ้าอยากไปที่ใด ซั๊อของ กินอาหารว่าง หรือไปดู
แข่งม้าที่สนามแข่งม้าตรงซานเมือง”

กู่เยียมมองออกไปด้านนอก แสงแดดจ้าแยงตา นางไม่ตื่นเต้นกับกิจกรรมกลางแจ้งเท่าไรนัก “ไม่เอา! ข้างนอกร้อนอยู่บ้านดีกว่า!”

“งั้นก็ได้...” เมื่อเห็นแม่นางน้อยเริ่มหาว หลังเจวี่ยเงินก็ลูบหัวของนางแล้วพูดว่า “เจ้าไปนอนก่อน รอแดดร่มแล้ว เจ้าอยากออกไปข้างนอก พี่เงินจะไปเป็นเพื่อนเจ้า”

“แล้วพี่เงินล่ะ นอนด้วยกันไหม” กู่เยียมขยี้ตาแล้วกอดแขนอ่อนเขา นางเป็นคนเดียวที่สามารถพูดคำว่า “นอนด้วยกัน” ได้อย่างเป็นธรรมชาติและไร้เดียงสาที่สุด

หลังจากตื้อตึงอยู่ในใจพักหนึ่ง หลังเจวี่ยเงินก็พูดว่า “อากาศในเชิงจิงร้อน บอกร้อนก็ว่าร้อน ฤดูร้อนที่แล้วเจ้าทรมาณมาก พี่เงินไม่อยากเห็นเจ้าทรมาณอีก รอเจ้านอนแล้ว พี่เงินจะไปจัดการเครื่องกำเนิดไฟฟ้ากับเสาไฟฟ้า และพยายามเชื่อมทึงเจียนเซวียนเข้ากับไฟฟ้าให้เร็วที่สุด”

“ขอบคุณพี่เงิน พี่เงินลำบากแล้ว! มา ข้าให้จูบเป็นรางวัล!” กู่เยียมเ้มปากแล้วขยับเข้ามาใกล้

ฝ่ายหญิงออกตัวเอง ไม่เอาก็จะเปล่าประโยชน์ หลัง-
เจี๋ยเงินโอบรอบเอวของแม่นางน้อยแล้วจูบอย่างลึกซึ้งแบบ
ฝรั่งเศสจนแทบจะควบคุมเรื่องไม่คาดคิดไว้ไม่ได้...ต่อหน้ากู่เยี่ย
ความภาคภูมิใจของหลังเจี๋ยเงินที่สามารถควบคุมตัวเองได้นั้น
ช่างไร้ประโยชน์ แม่นางน้อยผู้นี้คือแก้วตาดวงใจในชีวิตของเขา

ช่วงบ่ายอันแสนวิเศษผ่านไปโดยมีกู่เยี่ยอยู่เป็นเพื่อน
หลังเจี๋ยเงินระหว่างทำงาน มีกันและกันคอยเคียงข้าง พวกเขา
ทั้งสองจึงไม่รู้สึกน่าเบื่อ แต่กลับรู้สึกอบอุ่นมาก

วันต่อไป ไม่นานหลังจากที่หลังเจี๋ยเงินไปว่าราชการช่วงเช้า
กู่เยี่ยยังคงนอนอยู่บนเตียง จวนเจี๋ยจึงรีบมารับนางด้วยความ
ร้อนใจ กู่เยี่ยเป็นใคร ขนาดฮ่องเต้มาเชิญตัว นางยังไปช้าได้
กว่าครึ่งชั่วยาม นับประสาอะไรกับจวนเจี๋ย ยิ่ง เมื่อนางมาถึง
จวนเจี๋ย ยิ่ง ตะวันก็สูงได้แล้ว

แม้ว่าฮุหยินเจี๋ยจะกระวนกระวาย แต่นางก็ต้อง
รับอารมณ์และทำได้เพียงรอ หมอที่มีทักษะวิชาแพทย์
ยอดเยี่ยมล้วนมีความเย่อหยิ่งและทะนงตน นางเป็นคนไป

ขอร้องจึงขจัดใจแม่นางน้อยหอมเทวดาไม่ได้ ดังนั้นในที่สุดเมื่อ
กู่เยียมมาถึงเช้า สุหิณห์จึงไปพบนางด้วยรอยยิ้มอันอบอุ่นบน
ใบหน้า

“เชิญนั่งท่านแม่นางน้อยหอมเทวดา ตงเอ๋อร์ รินชา...เอา
ซองสีแดงที่ดีที่สุดที่ฮ่องเต้มอบให้...” สุหิณห์ปฏิบัติต่อ
แม่นางน้อยหอมเทวดาอย่างจริงจังเช่นเดียวกับคนในครอบครัว
ของคนป่วย

กู่เยียมโบกมือ แล้วพูดว่า “ไม่จำเป็น การรักษาสำคัญ
ที่สุด!”

สุหิณห์ก็คิดเช่นนั้น แต่นางกลัวที่จะละเลยแม่นาง
น้อยหอมเทวดาแล้วทำให้นางไม่มีความสุข ดังนั้นนางจึงได้แต่
ระงับความวิตกกังวลในใจพลางชมอารมณ์ไว้ เมื่อได้ยินสิ่งที่
แม่นางน้อยหอมเทวดาพูด นางก็เชื่อฟังโดยธรรมชาติ

กู่เยียมตามสุหิณห์ไปขึ้นที่ห้องส่วนตัวของฟางเจียว-
เหินยง เมื่อรู้ว่ากำลังจะพบหมอ วันนี้ฟางเจียวเหินยงจึงรู้สึก
ประหม่าและวิตกเล็กน้อย พี่สะใภ้ทั้งสามของนางพูดคุยกับนาง
เพื่อคลายความกังวลใจ

ภายใต้สายตาประหลาดของทุกคน กุ้ยเย่ก็ตรวจชีพจรของ
แม่นางสกุลฟางแล้วกดเบาๆ ที่ท้องส่วนล่างของนาง ก่อนถาม
คำถามสองสามข้ออย่างเป็นกันเอง

ฟี่สะไ้ของฟางเจียวเหนียงถามอย่างไม่แน่ใจ “แม่นาง
น้อยหมอเทวดา น้องสาวเป็นโรคอะไรหรือ สามารถรักษาได้
หรือไม่”

“อย่างกังวลไป เป็นแค่ปัญหาเล็กๆ ผ่าตัดนิดหน่อย
ก็จัดการได้แล้ว อุปกรณ์ผ่าตัดชำนาญติดตัวมาด้วย คิดว่าจะ
ทำวันนี้เลยก็ยอมได้หรือว่าท่านจะผ่าตัดวันอื่นดี” กุ้ยเย่พูด
เสียงเบา แต่ก็ทำให้เหล่าฟี่สะไ้ของฟางเจียวเหนียงต่าง
มองหน้ากันเอง ไม่รู้จะพูดอย่างไรดี

แม่นางน้อยหมอเทวดาผู้นี้เชื่อถือได้หรือไม่ แม้แต่
หมอหลวงในโรงหมอหลวงก็ไม่สามารถหาสาเหตุโรคของ
ฟางเจียวเหนียงได้ แต่แม่นางน้อยบอกว่าเพียงแค่ผ่าตัด
นิดหน่อย ถ้านางไม่ได้รับการร่างกายขององค์ฮ้องเต้ พวกนาง
ทั้งหมดคงจะสงสัยว่าแม่นางน้อยเป็นพวกต้มตุ๋นแล้ว

ในที่สุดพีสะใภ้ทั้งสามก็พุ่งเป้าไปที่แม่สามีของตน
แม่ สามีควรเป็นคนตัดสินใจเอง! ฮุหยินหนีวังล้งเล นางเหลือบ
มองลูกสาว ก่อนถามเสียงเบา “แม่นางน้อยหมอเทวดา
‘การผ่าตัด’ คืออะไรหรือ”

“การผ่าตัดเป็นวิธีการรักษาที่ค่อนข้างได้รับความนิยมใน
ตะวันตก มันคล้ายกับ ‘ทักษะเทพฮว่าถั่ว’ ในตำนาน” กุ่เยี่ย
อธิบายแบบง่าย ๆ ใช้ศัพท์เฉพาะมากเกินไปจนโบราณเหล่านี้
ก็ไม่เข้าใจ!

“ทักษะเทพฮว่าถั่วนั้นไม่ใช่ทักษะวิชาแพทย์ที่สูญหาย
ไปนานแล้วหรือหรือ เป็นไปได้หรือไม่ว่า...แม่นางน้อย
หมอเทวดาเป็นลูกหลานของฮว่าถั่ว” พีสะใภ้คนที่สองของ
เจียวเนียงรู้สึกว่แม่นางน้อยดูเหมือนคนโกหก มีผู้ชายใน
เมืองหลวงอ้างตนว่าเป็นเซียนแพทย์อาศัยชื่อฮว่าถั่ว สุดท้าย
ก็พบว่า เป็นพวกต้มตุ๋น

กุ่เยี่ยยิ้มแล้วกล่าวว่า “ตอนที่อาจารย์ของข้าเดินทาง
เขาช่วยหมอผู้หนึ่งจากทางตะวันตก อีกฝ่ายจึงสอนวิธีการผ่าตัด
ให้อาจารย์ข้า ต่อมาอาจารย์ก็ส่งต่อวิชาให้ข้า...จริงสิ ทักษะการ
เย็บแผลของทหารชายแดนทางตอนเหนือก็เรียนรู้มาจากข้า”

บทที่ 728 การผ่าตัดเป็นไปอย่างราบรื่น

“ทักษะการเย็บแผลหรือ” แม้ว่าอุหุยินหิวจะเป็นภรรยาของ ชุนนาง แต่นางก็เคยได้ยินเกี่ยวกับทักษะการเย็บที่ช่วยชีวิต ทหารนับไม่ถ้วน

เมื่อเผชิญกับความยุ่งเหยิงที่องค์กรขายรองก่อไว้ หิงอ่อง ซึ่งยังคงเป็นอ่องแม่ทัพใหญ่ในเวลานั้นได้เชิญหมอเทวดาลีกลับ ผู้ซึ่งไม่เพียงแก้ไขวิกฤตในกองทัพได้ แต่ยังทั้งทักษะการเย็บแผลที่แสนวิเศษนี้ไว้เบื้องหลัง นำเสียดายที่ไม่มียารักษาที่มีประสิทธิภาพ และทหารจำนวนมากต้องเสียชีวิตเนื่องจากการติดเชื้อ...

เป็นไปได้หรือไม่ว่า...หมอลีกลับผู้นั้นคือแม่นางน้อยที่อยู่เบื้องหน้านี้ เมื่อสองปีที่แล้ว แม่นางน้อยอายุไม่เท่าไรก็เก่งถึงเพียงนี้แล้ว ช่างเป็นอัจฉริยะในหมู่อัจฉริยะจริง ๆ!

แต่ว่า ทักษะการเย็บแผลที่หมอเทวดาว่า จากอาการของ ลูกสาวนางจำเป็นต้องใช้ด้วยหรือ คงไม่ได้ผ่าตัดองลูกสาว

ใช่หรือไม่ สุหยินหนีตัวสั้นเทา เหงื่อเย็นไหลลงมาที่หลังของนางทันที

นางมองย้อนกลับไปและได้ยืนยันว่าอาการของนางสามารถรักษาให้หายได้ ลูกสาวของนางก็รู้สึกโล่งใจอย่างเห็นได้ชัด นางเชิญกุ้เย่ไปที่ห้องข้างๆ ด้วยความวิตกกังวล แล้วถามเกี่ยวกับอาการของลูกสาวของนางด้วยเสียงต่ำ

กุ้เย่ให้บ่าวรับใช้ที่อยู่รอบตัวนางออกไป เมื่อเห็นว่าสุหยินหนีเริ่มเครียดอีกครั้ง นางจึงยิ้มอย่างปลอมโยนแล้วกล่าวว่า “สุหยินไม่ต้องเป็นกังวล อาการของคุณหนูตรวจเจอได้ทันเวลา นางจะฟื้นตัวในไม่ช้าหลังจากการผ่าตัด”

นางหยุดครู่หนึ่งแล้วพูดต่อ “เหตุผลที่เข้าคุยกับสุหยินเพียงลำพังก็เพราะข้ากังวลเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัวของคนป่วย โรคของแม่นางฟางเรียกว่า ‘ภาวะเยื่อพรหมจรรย์ไม่เปิด’ ”

“ภาวะเยื่อพรหมจรรย์ไม่เปิดหรือ” สุหยินหนีแสดงท่าทางสับสน คำว่า “พรหมจรรย์” นางรู้ แต่เยื่อพรหมจรรย์นี่คือสิ่งใด แล้วภาวะเยื่อพรหมจรรย์ไม่เปิดคือโรคอันใด

กู๋เยี่ยรู้สึกหมดหนทาง นี่คือช่องว่างระหว่างสมัยใหม่และสมัยโบราณ! ด้วยความสิ้นหวังนี้ นางทำได้เพียงกัดฟันแล้วอธิบายว่า “ที่สตรีเข้าหอแล้วมีเลือดออก เกิดจากการฉีกขาดของเยื่อพรหมจรรย์ระหว่างร่วมรัก เยื่อพรหมจรรย์เป็นส่วนหนึ่งของร่างกายสตรีซึ่งจะมีช่องตรงกลาง ภาวะเยื่อพรหมจรรย์ไม่เปิดแสดงถึงพัฒนาการของสตรีที่ผิดปกติ ส่วนช่องตรงกลางที่ผู้ป่วยประเภทนี้ควรจะมีก็หายไป ท่านเข้าใจที่ข้าพเจ้าหมายความว่าหรือไม่”

ฮูหยินหนิวฟังแล้วก็ใบหน้าแดงก่ำ สวรรค์! ที่แท้อาการป่วยของบุตรสาวเป็นอาการที่น่าอายมาก! หากปิดบังเรื่องเช่นนี้ก็จะสายเกินไป ดังนั้นห้ามให้คนที่สามรู้เรื่องนี้เด็ดขาด ถ้าหลุดออกไป ลูกสาวจะต้องตายเป็นแน่!

“โรคชนิดนี้ไม่มีอาการแสดงชัดเจนก่อนมีประจำเดือนของเด็กผู้หญิง แต่เมื่อประจำเดือนมา เลือดประจำเดือนในร่างกายจะถูกพังผืดปิดกั้นจนไม่สามารถขับออกได้ จึงเกิดอาการ เช่น ปวดท้องน้อย ท้องอืด มีก้อนประหลาดและอาการอื่นๆ ร่วมด้วย” กู๋เยี่ยพูดซ้ำๆ

ผู้ใหญ่มองต้องอาบนํ้าร้อนมาก่อน สุหิณห์นินสงบลลงอย่างรวดเร็ว เมื่อได้ยินเช่นนี้นางก็อดไม่ได้ที่จะถาม “ถ้าเช่นนั้น...ความเจ็บปวดที่ลูกสาวของข้าต้องทนทรมาน เกิดจากเลือดประจำเดือนในร่างกายของนางใช่หรือไม่ ถ้าไม่สามารถขับออกได้ มันจะไม่ร้ายแรงขึ้นเรื่อย ๆ หรือ”

กู่เยี่ยพยักหน้าแล้วตอบว่า “ใช่! แม่นางฟางยังเด็ก อาจมีประจำเดือนในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมาในปริมาณไม่มากและไม่สม่ำเสมอ เลือดประจำเดือนในร่างกายมีไม่มาก แต่หากตรวจเจอไม่ทันกาล มันจะสะสมจนเต็มโพรงมดลูกแล้วไหลย้อนไปถึงรังไข่ สุดท้ายก็เข้าไปในช่องท้อง ทำให้เยื่อช่องท้องบวม เป็นพังผืด อันตรายถึงชีวิต...”

ในทางเลือกสุดท้าย กู่เยี่ยได้ให้ความรู้แก่สุหิณห์นินเกี่ยวกับ “มดลูก” และ “รังไข่”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ สุหิณห์นินก็คว่ำมือของกู่เยี่ยไว้แน่น แล้วกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น...ข้าควรทำอย่างไรดี ท่านแม่นางน้อยหมอเทวดา ท่านต้องคิดหาวิธีช่วยลูกสาวตัวน้อยของข้า...”

กู๋เยียบตบไหล่ฮุฮินหนีวซึ่งคือคนในครอบครัวของผู้ป่วย
อย่างปลอบโยน “ฮุฮินไม่ต้องเป็นกังวล แม่นางฟางตรวจเจอ
ค่อนข้างเร็วและไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต อย่างที่ข้าพุดเมื่อครู่ แค่
การผ่าตัดเล็กๆ ก็เพียงพอแล้ว”

“การผ่าตัด เป็นไปได้หรือไม่ว่า...จะต้องผ่าตัดของ
เจียวเออร์เพื่อเอาเลือดที่อยู่ภายในออก” ฮุฮินหนีวรู้สึกแย่มาก
เมื่อคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ใบหน้าของนางก็ซีดลงทันที มือและเท้า
ก็เริ่มเย็น

กู๋เยียบส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า “วิธีของฮุฮินคือการรักษา
อาการมากกว่าเหตุ ไม่ได้รักษาที่ต้นตอ อันที่จริง ตราบใดที่
เยื่อพรหมจรรย์ถูกทำให้เป็นช่องเพื่อระบายประจำเดือนที่อยู่
คั่งค้างภายใน เพียงแค่ครั้งเดียวย่อมเพียงพอแล้ว”

“แต่...แต่เช่นนี้ เยื่ออะไรนั่นก็จะไม่ฉีกขาดแล้ว ตอนที่
เจียวเออร์ของเราแต่งงาน ถ้านางไม่มีเลือดออกหลังร่วมรัก
ครอบครัวของสามีนางจะตำหนิและสงสัยว่านางนอกใจ!”
ฮุฮินหนีวคิดไม่ตก ใจล่องลอยไปมาระหว่างพรหมจรรย์ของ
ลูกสาวและชีวิตของลูกสาว

กู๋เยี่ยรู้ว่าในยุคนี้ พรหมจรรย์ของหญิงสาวเป็นสิ่งสำคัญ มากเสียยิ่งกว่าชีวิต นางรีบพูดว่า “ฮูหยินไม่ต้องเป็นกังวล เป็น เพียงช่องเล็ก ๆ ที่ทำขึ้นเพื่อให้เยื่อพรหมจรรย์กลับคืนสู่สภาพ ปกติ เยื่อพรหมจรรย์ไม่ได้ฉีกออกทั้งหมด”

“ท่านหมายความว่า...หลังจากการผ่าตัดของเจียวเอ๋อร์ นางจะเหมือนกับแม่มาน้อยทั่วไป ไม่ส่งผลกระทบต่อ พรหมจรรย์และชื่อเสียงของนางใช่หรือไม่” ฮูหยินหนิวรู้สึก โลงใจอย่างมากเมื่อเห็นว่ากู๋เยี่ยพยักหน้า “ถ้าเช่นนั้น... เจียวเอ๋อร์ผ่าตัดเมื่อใดจึงจะดี”

กู๋เยี่ยพูดว่า “แน่นอนว่ายิ่งเร็วยิ่งดี!”

“การผ่าตัดนี้ทำตอนเจียวเอ๋อร์หมดสติได้หรือไม่ ข้า กังวลว่ามันจะทึงແผลໃຈไว้ให้นาง” ฮูหยินหนิวรักลูกสาว ของนางเป็นอย่างมาก จึงคิดอย่างรอบคอบ

กู๋เยี่ยพยักหน้า ทั้งสองกลับมาที่ห้องส่วนตัวของ ฟางเจียวเหนียง กู๋เยี่ยตั้งห้องผ่าตัดที่เรียบง่ายในห้อง แล้วให้ คนทั้งหมดออกไป ไม่เว้นแม้แต่เยว่หยวน

เยว่หยวนรู้สึกประหลาดใจ เหตุใดถึงไม่บอกว่าจะผ่าตัด เหตุใดถึงไม่เชิญนางไปเป็นผู้ช่วย นางพูดกับเหล่าแม่สามีและสะใภ้ทั้งสี่คนที่เหมือนกับมดบนกระทะร้อนว่า “ไม่ต้องกังวล การผ่าตัดของแม่นางฟาง แม่นางของข้าจัดการได้เองคนเดียว ซึ่งหมายความว่า การผ่าตัดนั้นง่ายดาย แม่นางฟางจะหายได้ โดยเร็วเป็นแน่”

อารมณ์ของแม่สามีและลูกสะใภ้ไม่ได้ผ่อนคลายลงเลย แม้แต่น้อย

ภายในห้อง ฟางเจียวเหนียงรู้สึกกระวนกระวายมากขึ้น นางมองแม่นางน้อยที่อยู่เบื้องหน้าซึ่งอายุไล่เลี่ยกับนาง สวมชุดผ่าตัดสีฟ้าอ่อน กำลังเปิดกล่องยาขนาดใหญ่ แล้วเริ่มฆ่าเชื้อเครื่องมือที่อยู่ในกล่อง

ฟางเจียวเหนียงกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก พลังจ้องไปที่มิดผ่าตัดอันสว่างวาบเล่มหนึ่ง แล้วถามเบาๆ ว่า “พวกนี้... ใช้ทำอะไรหรือ”

“ไม่เป็นไร! มันเป็นแค่การบำรุงรักษาตามปกติ ไม่ต้องกังวล ข้าไม่ได้เอามาใช้กับท่าน!” กุ๊เยี่ยเงยหน้าขึ้น สัมผัสไบหน้าซีดสวดยของฟางเจียวเหยิงแล้วกล่าวคำโกหกสีขาวนางยืมเอ่ย “ที่จริง อาการของท่านเกิดจากระดู ครั้งแรกของข้าปฏิบัติยากกว่าท่าน ท้องของข้าเจ็บราวกับมีเด็กชนกำลังวิ่งพล่าน”

เมื่อพูดถึงหัวข้อทั่วไป แม่นางฟางเจียวเหยิงก็ผ่อนคลายอย่างเห็นได้ชัด ไบหน้าของนางเปลี่ยนจากสีขาวซีดเป็นสีแดงเขินอาย นางมองไปที่กุ๊เยี่ยแล้วถามเสียงเบา “แม่นางน้อยหมอเทวดามีระดูแล้วหรือ เร็วนะ ข้าอายุสิบสามแล้ว ยังไม่มาเลย...”

กุ๊เยี่ยกล่าวด้วยไบหน้าขุ่นเคือง “ข้าแก่กว่าท่านหนึ่งปี มีระดูมิใช่เรื่องปกติหรือ”

ฟางเจียวเหยิงลืมหืมตา พลังกัตรีมีไฟปากด้วยความเขินอาย แล้วกล่าวขอโทษ “ขออภัย ข้าคิดว่าแม่นางน้อยหมอเทวดาน่าจะมีอายุไล่เลี่ยกับข้า!”

อืม! อย่ามาพาลเช่นนั้น! กูเฝ้ามองไปที่ขาเรียวของ ฟางเจี๊ยะเหินยงอย่างอิจฉา ‘จากการประมาณด้วยสายตา เด็กหญิงอายุสิบสามปีผู้นี้สูงเกือบร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร ข้า แก่กว่านางหนึ่งปี พยายามตั้งมากแต่ไม่ถึงร้อยหกสิบด้วยซ้ำ ท้อใจแล้ว!’

เมื่อสังเกตเห็นความไม่พอใจบนใบหน้า ฟางเจี๊ยะเหินยง จึงรีบกล่าวว่า “อืม... ข้าไม่ได้หมายความว่าท่านเตี้ย จริงๆ นะ! แม่ของข้าบอกว่าเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ อย่างแม่นางน้อย หมอเทวดาน่ารักทำให้คนอยากปกป้อง รูปร่างแบบข้าไม่กล้า กินอ้อมเพราะกลัวอ้วน ให้ความรู้สึกเหมือนแบกหมีขึ้นหลังเสีย ...”

ถ้าคนเตี้ยแล้วอ้วนก็จะกลายเป็นลูกบอล น่าเกลียดกว่า เข้าใจหรือไม่ ไม่ได้รู้สึกเหมือนโดนปลอบเลย! กูเฝ้ามองของเหลว สีแดงส้มหนึ่งแก้วแล้วยัดใส่มือของฟางเจี๊ยะเหินยงด้วยความโกรธ “ดื่มน้ำผลไม้สักแก้ว ขนมหวานสามารถคลายความ ตึงเครียดได้”

ฟางเจียวเหนียงไม่ประหม่าอีกต่อไป นางมองไปที่กุ๊เยี่ย แล้วยิ้มก่อนจิบน้ำผลไม้ซึ่งมีรสชาติเปรี้ยวหวาน อร่อยมาก ทั้งยังมีกลิ่นเหมือนส้ม

ส้มเป็นผลไม้โปรดของฟางเจียวเหนียง แต่น่าเสียดายที่ยังไม่ถึงฤดูส้มออกผล นางดื่มทีละคำจนหมดอย่างรวดเร็ว นางวางถ้วยในมือลง ขยี้ตา แล้วหาวเบาๆ “แปลกจัง ข้างวงนิตหน่อย...”

ก่อนที่จะฟางเจียวเหนียงจะพุดจบก็ฟุบหลับไปกับโต๊ะ กุ๊เยี่ยอุ้มนางไปที่เตียงผ่าตัด ถอดเสื้อผ้านางออก หลังจากตรวจอย่างละเอียดก็พบว่าเยื่อพรหมจรรย์ปิดอยู่จริงๆ

เมื่อยืนยันได้ก็ง่ายแล้ว กุ๊เยี่ยให้แม่นางน้อยดมยาสลบ แล้วกดหน้าท้องของนางเพื่อให้การผ่าตัดง่ายขึ้น ขั้นตอนแรกนางใช้เข็มเล่มหนาเจาะเพื่อวางตำแหน่ง จากนั้นจึงใช้มีดไฟฟ้ากรีดเป็นแผลเล็กๆ ก่อนจะดูดเลือดที่คั่งค้างอยู่ภายในออก แผลผ่าตัดทำเป็นรูปตัว x ก่อนจะเย็บแผลปิดตามยาวและขอบหยักเพื่อป้องกันการติบเป็นรูปวงแหวน

โชคดีที่ผนังมดลูกของฟางเขียวเหนียวไม่หนา จึงไม่ส่งผลต่อการตั้งครรภ์และการคลอดลูกในอนาคต การผ่าตัดทั้งหมดไม่เกินครึ่งชั่วโมง แต่ฮุหยินหนิวและพีสะไก้สามคนซึ่งรออยู่ด้านนอกรู้สึกรากับว่าเวลาผ่านไปหลายปี

เมื่อกู้เยี่ยออกมาจากห้องผ่าตัดชั่วคราว พีสะไก้สองคนก็รีบเข้าไปหา โดยฮุหยินหนิวและพีสะไก้ใหญ่ล้อมรอบกู้เยี่ยเพื่อถามเกี่ยวกับการผ่าตัด

“การผ่าตัดผ่านไปด้วยดี แต่ยังมีบางอย่างที่ต้องใส่ใจหลังการผ่าตัด” กู้เยี่ยอธิบายความรู้พื้นฐานของการดูแลหลังการผ่าตัดให้ฮุหยินหนิวฟังโดยละเอียด

ทันใดนั้นก็มียูทาดังในห้อง ฮุหยินหนิวคิดว่ามีบางอย่างเกิดขึ้นกับลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนของนาง จึงรีบไปที่ “ห้องผ่าตัด” โดยมีลูกสะใภ้คนโตคอยช่วยเหลือ ลูกสะใภ้คนที่สองซึ่งไปที่เลือดสีดำในอ่างจากร่างของแม่นางฟาง แล้วพูดด้วยริมฝีปากสั่นเทาว่า “นี่คือ...เลือดของน้องฟางของข้า นางต้องทนทุกข์ทรมานกับความเจ็บปวดมากเพียงใดกัน!”

เมื่อฮุหยินหนีวเห็นเลือด ใจของนางก็สั่นสะท้าน แต่นางเตรียมใจไว้แล้ว ได้แต่จ้องมองลูกสะใภ้คนที่สองของนางแล้วพูดว่า “อย่าแปลกใจไป เจ้าเคยเห็นเลือดใครเป็นสีนี้กัน แม่นางน้อยหมอเทวดาบอกว่าเจียวเอ๋อร์พักพื้นสักสองสามวันก็ดีขึ้นแล้ว ตอนเจียวเอ๋อร์ตื่นขึ้นมา อย่าทำเป็นเรื่องน่ากลัว นางจะได้ไม่ตกใจ”

พีสะไกรรองของเจียวเหนียงเวลานี้ก็สงบลงเช่นกัน นางพยักหน้าแล้วกล่าวว่า “ท่านแม่ ข้าทราบแล้ว”

กู่เยี่ยฝากยาไว้แล้วปฏิเสชน้ำใจของสกุลฟางที่จะเลี้ยงอาหาร เมื่อนางพาเยว่หยวนออกจากจวนเจียงเฉิงจึงได้พบกับฟางเจียงเฉิงและลูกชายคนโตของเขาที่กลับมาจากงานราชการ

แพทย์สาวชาวไร่ 18

农园医锦

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

10170 กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี) ถนนชัยพฤกษ์ 378

โทรศัพท์ 4964 ต่อ 9999-2422-0, 4969E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《农园医锦》

Author: 妮娜晴雨 Gui Hua Qing Yu

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Manzhouli Zhalaينوer Wenxin Counseling Studio (满洲里市扎赉诺尔区文心信息咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

妮娜晴雨 Gui Hua Qing Yu.

แพทย์สาวชาวไร่ เล่ม 18 / 妮娜晴雨 Gui Hua Qing Yu เขียน :: เมฆขาวหวานเย็นจาก แปล : 农园医锦 — กรุงเทพฯ :คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567

(1) , 435 หน้า.

1 นวนิยายจีน .I. เมฆขาวหวานเย็น, ผู้แปล .II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7165-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตภรณ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิสร จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มนัสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ ฝนเดือนเจ็ด

พิสูจน์อักษร ธัญชนิต สิริวุฒินันท์

ราคา 189 บาท